

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **Ing. P. B.**, zastoupeného JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem se sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, proti rozhodnutí ze dne 9. 9. 2002, č. j. SŘ-887/02-KP, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2007, č. j. 57 Ca 10/2006 - 102,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2007, č. j. 57 Ca 10/2006 - 102, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2002 zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava ze dne 29. 4. 2002, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniiemi dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2006 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Uvedeného jednání se žalobce dopustil tím, že dne 2. 12. 2001 ve 4:30 hodin byl jako řidič motorového vozidla kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž po vykonání dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7410 Dräger byla naměřena hodnota 0,97 promile. Žalobce byl proto vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření a odběru krve, což odmítl. Za předmětné jednání mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně; ten žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku vytkl krajský soud žalovanému rozpornost skutkových zjištění a skutečného stavu věci a nedostatečné dokazování.

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 7/2005 - 78, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. V odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že z rozsudku krajského soudu není seznatelné, proč krajský soud hodnotí záznam o výsledku dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7410 Dräger jako nevěrohodný, resp. v čem krajský soud vidí vzájemnou vazbu mezi rozpory o tom, kolikrát žalobce dýchání do tohoto přístroje opakoval a tím, že záznam je výsledkem jeho dechové zkoušky. Dále není patrná žádná souvislost závěru krajského soudu o tom, zda a jakým způsobem byla provedena dechová zkouška detekčními trubičkami, ve vztahu k rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k námitkám žalobce. Logická souvislost chybí i v tom, že krajský soud na jednom místě hodnotí důkaz záznamem o dechové zkoušce přístrojem Alcotest 7410 Dräger jako nevěrohodný a na jiném místě považuje důkaz znaleckým posudkem o funkčnosti tohoto přístroje za nadbytečný, byť by tento důkaz zjevně ozřejmil věrohodnost či nevěrohodnost tohoto důkazu. V neposlední řadě shledal Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným i pro nedostatek důvodů – krajský soud totiž dovodil nedostatečnost skutkových zjištění z toho, že nebylo dostatečně prokázáno, zda žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu; pro spáchání předmětného přestupku však není podstatné, zda žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu či nikoliv.

Krajský soud tedy pokračoval v řízení a v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného opět zrušil. V odůvodnění uvedl, že odpovědnost za předmětný přestupek je vázána na dvě zákonné podmínky: 1) odmítnutí podrobit se dechové zkoušce, 2) odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření ke zjištění, zda (pachatel) není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní. Co se týče první podmínky, odkázal soud v plném rozsahu na odůvodnění svého předchozího rozsudku v části pojednávající o rozpornosti, jakým způsobem byla provedena dechová zkouška za pomoci detekčních trubiček. Dále soud dospěl k závěru o nedostatečnosti věrohodnosti důkazu záznamem z přístroje Alcotest 7410 Dräger vzhledem k nedostatku souvislosti mezi nastavením časového údaje na tiskárně a naměřenými hodnotami. Nebyla-li najisto prokázána pozitivní dechová zkouška, pak nelze obvinít žalobce z toho, že se dobrovolně nepodrobil lékařskému vyšetření, neboť druhá zákonná podmínka má vázanost na splnění první zákonné podmínky. Závěrem pak krajský soud uložil žalovanému, aby provedl znalecký posudek z oboru elektroniky – měřicí techniky ohledně spolehlivosti přístroje Alcotest 7410 Dräger.

Proti rozsudku krajského soudu brojil žalovaný další kasační stížností; po rozsáhlé rekapitulaci předchozího řízení přitom namítl, že se krajský soud při novém projednání věci neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se dopustil stejné chyby, když nesprávně posoudil otázku předmětu přestupkového řízení; vady, které soud žalovanému vytýká, s předmětem řízení nesouvisí. Předmětem řízení totiž v žádném případě nebylo posouzení otázky, zda a s jakým výsledkem žalobce absolvoval orientační dechovou zkoušku do detekčních trubiček. Odkaz krajského soudu na odůvodnění svého zrušeného rozsudku v této části tedy nemá s předmětem řízení sebemenší souvislost. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku.

K pochybnostem soudu o věrohodnosti dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7410 Dräger pak žalovaný uvádí, že uvedení špatného data v záznamu o provedení dechové zkoušky není způsobilé přinést do věci pochybnost, že žalobce dechovou zkoušku uvedeným přístrojem skutečně absolvoval, což ostatně stvrdil svým podpisem a navíc tuto skutečnost v řízení nijak nerozporoval (s čímž se krajský soud nijak nevypořádal).

Dále se v této souvislosti dle názoru žalovaného krajský soud nevypořádal s tím, že v průběhu řízení byl proveden důkaz vyjádřením výrobce tohoto přístroje. Stejně tak závazný právní názor soudu, že žalovaný má provést v tomto ohledu znalecký posudek z oboru elektroniky – měřicí techniky, vyznívá do značné míry alibisticky: o přestupku žalobce již totiž nebude možno vést další řízení, neboť odpovědnost za jeho spáchání již zanikla.

Žalovaný dále namítl, že žalobce nefunkčnost přístroje nijak nenamítal a byl tedy srozuměn, že absolvoval dechovou zkoušku s pozitivním výsledkem. Policisté proto byli oprávněni žalobce vyzvat, aby se podrobil lékařskému vyšetření, čemuž byl žalobce povinen vyhovět. Závěr soudu o tom, že projev vůle žalobce spočívající v odmítnutí podrobit se této výzvě nebyl prokázán, soud nijak neodůvodňuje. Žalovaný je toho názoru, že o tom, že se žalobce na výzvu policistů odmítl podrobit lékařskému vyšetření, není nejmenších pochyb.

Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je dle jeho názoru nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud respektoval právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 7/2005 - 78. K věci samé pak žalobce uvedl, že s ohledem na předchozí negativní výsledek dechové zkoušky za pomoci dvou detekčních trubiček je zcela bezpředmětné hovořit o pozitivním výsledku dechové zkoušky. Zkoušku provedenou dechovým přístrojem Alcotest 7410 Dräger nelze brát kvůli nedostatkům přístroje za pozitivní; v pochybnostech měl správní orgán postupovat podle pravidla *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch žalobce. Podle žalobce nelze tvrdit, že sice záznam o provedení dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7410 Dräger ukazoval špatné datum a čas, ale naměřená hodnota je bez jakýchkoliv pochybností správná. Pro vyjasnění této otázky měl být proto vyhotoven znalecký posudek; obecné vyjádření výrobce přístroje přitom tento důkaz nemůže nahradit. Dále žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že nepožil žádný alkohol, nemohl být srozuměn s tím, že by měl pozitivní výsledek zkoušky. S ohledem na postoj policistů, kteří netrvali na odběru krve, byl žalobce přesvědčen, že situace byla v naprostém pořádku. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za důležité zabývat se nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti, jak ji předestřel žalovaný, když poukázal na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost není přípustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu tohoto ustanovení přípustná: krajský soud totiž ve svém druhém rozsudku částečně odkázal na svůj první rozsudek ohledně svých závěrů o dechové zkoušce za pomoci detekčních trubiček, a to přesto, že Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozsudku krajskému soudu vytkl, že tyto úvahy nemají žádnou souvislost s rozhodnutím žalovaného ani s žalobními body žalobce. Stejně Nejvyšší správní soud vytýkal krajskému soudu nedostatek důvodů jeho rozhodnutí, avšak krajský

soud opětovně vyslovil závěr, že nebyla prokázána pozitivní dechová zkouška pro nevěrohodnost záznamu o dechové zkoušce přístrojem Alcotest 7410 Dräger, což však není pro předmětný přestupek podstatné (viz níže). Krajský soud proto nerespektoval závazný právní názor vyslovený v dřívějším rozsudku Nejvyššího správního soudu a svým postupem porušil § 110 odst. 3 s. ř. s.

Nicméně i kdyby krajský soud předchozí rozhodnutí zdejšího soudu respektoval, byla by právě projednávaná kasační stížnost přípustná, a to proto, že v předchozím řízení o kasační stížnosti zrušil zdejší soud rozsudek krajského soudu z procesních důvodů (pro nesrozumitelnost) a nemohl se tedy zabývat věcí samou. V tomto ohledu je vhodné odkázat na náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, podle něž je možné novou kasační stížnost odmítnout podle § 104 odst. 1 písm. a) pouze v případě, že v předchozím řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyjádřil závazný právní názor týkající se posouzení věci samé. Podle Ústavního soudu „*vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav (...), by ve svých důsledcích, v rozporu i s úmyslem zákonodárce, mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť byl-li by výklad předestřený v projednávané věci Nejvyšším správním soudem přípustný, mohl by tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva*“. Ústavní soud zde tedy postavil najisto, že omezení přípustnosti kasační stížnosti lze uplatnit pouze v případech, kdy již měl Nejvyšší správní soud možnost vyjádřit se k věci samé, tj. k výkladu hmotného práva; naopak byla-li předmětem první kasační stížnosti pouze otázka procesní (resp. zásadní vada řízení), není možné novou kasační stížnost týkající se věci samé bez dalšího odmítnout. V projednávaném případě se Nejvyšší správní soud v řízení o první kasační stížnosti vyslovil o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, což mu bránilo v dalším posouzení tohoto rozsudku z hlediska námitek žalovaného směřujících do věci samé. Směřuje-li pak právě projednávaná kasační stížnost opět do věci samé, nelze ji odmítnout poukazem na § 104 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť by se jednalo o zjevné odmítnutí spravedlnosti a porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Po vyřešení otázky přípustnosti se Nejvyšší správní soud před zkoumáním věci samé musel vypořádat ještě s případnými vadami, ke kterým je povinen přihlížet vždy z moci úřední. Nejvyšší správní soud totiž v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. není vázán důvody kasační stížnosti, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Z těchto hledisek se kasační soud zabýval odůvodněním rozsudku a dospěl k závěru, že způsob, jakým krajský soud odůvodnil část nyní přezkoumávaného rozsudku, nelze považovat za souladný se zákonem. Odůvodnění odkazem na část předchozího, sice fyzicky existujícího a účastníkům doručeného, avšak zrušeného, rozsudku odporuje nejen ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s., které jasně stanoví náležitosti každého jednotlivého rozsudku soudu, ale především způsobuje nepřezkoumatelnost takového soudního rozhodnutí. Odůvodnění rozsudku je jeho nezbytnou a integrální součástí, tzn. nelze jej vydělovat jakkoli mimo listinu, v níž je rozsudek obsažen. Jestliže se krajský soud zcela ztotožňoval

s odůvodněním svého dřívějšího rozsudku, mohl uvedenému požadavku dostat zcela jednoduše za využití základních funkcí textového editoru. Na tomto místě však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předchozí rozsudek krajského soudu shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost spočívající v absenci logických souvislostí mezi jednotlivými závěry soudu. Pokud krajský soud v druhém rozsudku opětovně odkáže na takové nesrozumitelné odůvodnění, lze tím jen těžko zajistit srozumitelnost tohoto druhého rozsudku. Navíc takový postup znamená porušení § 110 odst. 3 s. ř. s., jak je předestřeno výše. Zdejší soud proto uzavírá, že krajský soud v novém rozhodnutí nejen že nemůže odkázat na svůj předchozí zrušený rozsudek, ale v novém rozsudku nemůže použít ani původní odůvodnění ze zrušeného rozsudku, bylo-li kasačním soudem shledáno nesrozumitelným.

Na podporu svého závěru o nutnosti kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění rozsudků poukazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu Ústavního soudu. V nálezu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 17, str. 121) dospěl Ústavní soud k závěru, že „z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“. V dalším nálezu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 8, str. 287) pak uvedl, že „nezávislost rozhodování obecných soudů se uskutečňuje v ústavním a zákonném procesněprávním a hmotněprávním rámci. Procesněprávní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, jak vyplývají z čl. 36 a násl. Listiny, jakož i z čl. 1 Ústavy. Jedním z těchto principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o. s. ř.), a to způsobem, zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i s čl. 1 Ústavy“. Ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. podrobně zakotvující způsob odůvodnění rozsudků civilních soudů lze bezpochyby v souladu s § 64 s. ř. s. přiměřeně použít i na řízení před správními soudy. S tímto ustanovením, jakož i s § 54 odst. 2 s. ř. s., je však zcela v rozporu odůvodnění (části) rozsudku odkazem na jiný již zrušený rozsudek. Jak tedy bylo uvedeno výše, kasační soud především za této situace nemohl podrobit příslušnou část rozhodnutí krajského soudu přezkumu, neboť samotný odkaz na jiný rozsudek není takového přezkumu způsobilý, a byl nucen konstatovat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost.

Současně v druhém rozsudku krajského soudu přetrvává vada spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Toto pochybení má svůj původ ve vymezení skutkové podstaty projednávaného přestupku. Ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání přestupku stanovilo, že přestupku se dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo poškodit majetek, odmítne podrobit se dechové zkoušce nebo, byla-li dechová zkouška pozitivní, se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ač to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty. Jedná se jednak o odmítnutí podrobit se dechové zkoušce (postačuje samo toto odmítnutí) a jednak o odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření za předpokladu, že dechová zkouška byla pozitivní. Tyto skutkové podstaty přestupků jsou samostatné a na sobě nezávislé, nejedná se o dva znaky téhož přestupku, jak zjevně dovodil krajský soud ve svém rozsudku. Žalobce byl shledán vinným

až z přestupku spočívajícím v odmítnutí lékařského vyšetření po pozitivní dechové zkoušce; je proto zcela irrelevantní zabývat se tím, zda je naplněno samo odmítnutí dechové zkoušky (nikoliv odmítnutí vyšetření), protože o tento případ v projednávané věci vůbec nešlo. Odkazuje-li pak krajský soud v tomto ohledu na rozbor způsobu provedení dechové zkoušky detekčními trubičkami, který provedl ve svém prvním rozsudku, postrádá toto odůvodnění jakoukoliv logickou souvislost s odmítnutím dechové zkoušky (což se krajský soud zřejmě pokoušel prokázat) a už vůbec nemá žádnou spojitost s právě projednávaným přestupkem, jak se o tom vyslovil Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku.

Podstatou přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., který je žalobci kladen za vinu, je skutečnost, že jako řidič motorového vozidla poté, kdy byla u něho provedena dechová zkouška s pozitivním výsledkem, se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Není přitom vůbec podstatné, zda pachatel skutečně byl nebo nebyl pod vlivem alkoholu. Ke shledání viny postačuje objektivní fakt, že dechová zkouška byla pozitivní (a to i v případě, že by tento výsledek byl způsoben vadným dechovým přístrojem) a že následně došlo ze strany pachatele k odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Za odmítnutí přitom nelze považovat pouze výslovný projev vůle, ale např. i podmiňování podstoupení lékařského vyšetření různými nesplnitelnými podmínkami, jako je odvoz spolujezdce. Obě podmínky byly v projednávaném případě splněny: záznam dechového měření podepsaný žalobcem prokazuje, že zkouška byla pozitivní, což ostatně žalobce nikdy nezpochybňoval, a současně je ze spisu patrné, že žalobce odmítl podstoupit lékařské vyšetření. Případná vada dechového přístroje nemá žádný vliv na naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť účelem zákona o přestupcích zde není trestat řízení motorového vozidla po požití alkoholu, ale zajistit potřebnou spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro řádné vyšetření případného jiného přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi. Řečeno jinak v daném případě nejde o to, zda naměřená hodnota byla správná, ale je podstatné, zda byla pozitivní a zda tedy žalobci vznikla povinnost podrobit se lékařskému vyšetření (které by definitivně potvrdilo či vyvrátilo údaje naměřené dechovým přístrojem). Krajský soud proto pochybil, když z rozdílu mezi časovým údajem na záznamu o dechové zkoušce a skutečností dovodil, že dechová zkouška nebyla pozitivní, a nebyl proto naplněn jeden ze znaků skutkové podstaty výše zmíněného přestupku; tento závěr je logicky chybný a postrádá na důvodnosti. Krajský soud rovněž nikterak neodůvodnil svůj závěr, že nebyl prokázán výslovný a jednoznačný projev vůle žalobce o odmítnutí lékařského vyšetření.

Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že ve svém předchozím rozsudku uvedl, že provedení znaleckého posudku o funkčnosti použitého dechového přístroje Alcotest 7410 Dräger by postavilo na jisto otázku, zda chybný čas a datum na záznamu o výsledku měření má vliv na naměřené hodnoty obsahu alkoholu v krvi. Nicméně tento argument uvedl pouze k demonstraci toho, že závěr krajského soudu o nadbytečnosti takového důkazu je v logickém rozporu s jeho závěry o tom, že rozhodnutí žalovaného není opřeno o spolehlivá skutková zjištění. Pro posouzení naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku by tento znalecký posudek však neměl žádný dopad, neboť by nezvrátil skutečnost, že žalobce nadýchal pozitivní hodnotu obsahu alkoholu v krvi a následně odmítl lékařské vyšetření. Pokud tedy krajský soud uložil žalovanému, aby předmětný znalecký posudek nechal vypracovat, postrádá tento jeho postup na důvodnosti, nehledě na to, že se krajský soud nijak v této souvislosti nevypořádal s vyjádřením výrobce předmětného dechového přístroje k dané problematice založeném ve spisu.

Vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu a své rozhodnutí řádně zdůvodní. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu